

Ladislav Kubíček

Můžeme a nemusíme

Beránek chce, aby mu byla vzdávána chvála. Ale jak? V Písmu není o formě ani slovo. Jsou na to předpisy? Mám to někde hlásit? Evidovat? Jistě ne. Krása je právě v tom, že o mé chvále bude vědět jen Beránek. V plném kostele - to je sláva! Není to ale někdy spíš sláva naše? Pán se jistě nenechá manipulovat masovostí. Možná má větší radost z úcty a chvály od každého jednotlivce. V Apokalypse čteme „byly jich miliony a stamiliony“, kdo oslavovali. Co v tom množství můj hlas bude znamenat? Mohu nějak přispět? U andělů je to samozřejmé. Jasně to už je i věrným zemřelým. Ti jistě Beránka uznávají, vzdávají mu čest, slávu a chválu. Není to speciální výsada, že Beránek stojí právě o naše vzdávání cti a chvály? My totiž můžeme, a nemusíme! Nemusíme, ale můžeme radostně žít touto slávou a mocí Kristovou. Nemusíme, ale můžeme přispět k tomu, aby lidstvo jím vykoupené oslavovalo a posvěcovalo.

Beránkova moc dnes

Je dnes Beránkova moc stejná, nebo větší než tenkrát, když byl zabit? Tuto otázku si jistě kladli všichni - nejen apoštolové, ale i Herodes a farizejové. Beránek před nimi stál „bezbranný“, nenadával, nenařikal. S tím se dosud nesetkali. Báli se, že něco udělá, proto nechali hrob hlídat. Kolik lidí asi tenkrát věřilo, že i po smrti jeho moc existuje? Věřila Panna Maria, svatý Jan, Josef z Arimatie, Nikodém. Věříme v Beránkovu moc stejně jako oni? Jsme už po dvou tisících letech zkušenější? Poučili jsme se? Prožíváme jeho moc právě tam, kde se nechává bičovat, plivat na sebe? Všimáme si projevů jeho moci v každé konverzi, ve křtech dospělých, stigmatizaci, v povoláních, v každém projevu lásky? Jak na tyto projevy lásky reagujeme? Dáváme najevo, že si jeho moc uvědomujeme a vážíme si jí?

Beránkovo bohatství dnes

Jak vypadá a v čem spočívá Beránkovo bohatství dnes? Co počet stvořených a vykoupených duší? Není větší dnes než tenkrát, kdy byl Beránek zabit? A co dobývání vesmíru člověkem, které se marxismus snaží tak zneužít? Můžeme k tomu mlčet? Jsme aspoň na úrovni Gagarina, který říká moskevskému patriarchovi: „Vladyko, když jsem oblétal planetu Zemi, musel jsem obdivovat tu krásu a vzdávat Bohu slávu a čest“? Uvědomujeme si bohatství vesmíru? Uvědomujeme si bohatství vědy? To jsme si dali sami? To všechno jen lidský důvtip? Dobrá: uvolnili jsme energii! Co jsme ale ve skutečnosti uvolnili? Nebyla to Boží energie?

Neodhalili jsme právě tím bohatství Boží? Padli jsme na kolena, žasli, děkovali? Trklo nás to vůbec? Podobně bychom mohli projít každý vědní obor a v každém bychom nacházeli důvody k oslavě Boží a k děkuvzdání.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?*)

Richard Rohr

Adventní modlitba

„Ó Moudrosti, ó svaté Slovo Boží, ty řídíš všechno stvoření svou mocnou i něžnou rukou: Přijď!“

„Ó svatý Hospodine dávného Izraele, ty sám ses zjevil Mojžíšovi v hořícím keři a dal jsi svůj svatý Zákon na hoře Sinaji. Přijď!“

„Ó květe z pahýlu Jesse, tys povstal jako znamení všem národům; králové před tebou stanou v užaslem tichu a národy se před tebou skloní v klanění: Přijď!“

„Ó klíči Davidův, ó královská Moci Izraele, to Ty máš v rukou brány nebes (a nikoli režimy tohoto světa). Přijď a strhni hradby vězení smrti.“

„Ó zářící červánku jitřní, nádhero věčného světla, slunce spravedlnosti: Přijď a rozlij své paprsky na ty, kdo přebývají v temnotě a stínu smrti.“

„Ó Králi všech národů, ty jediná radosti každého lidského srdce!“

„Ó základe mocné archy lidstva: Přijď a zachraň tato stvoření, jež jsi zhnětl z prachu.“

„Ó Emmanueli, který jsi Bůh s námi, Král a zákonodárce, touho národů, Spasiteli všech lidí: Přijď, učiň nás svobodnými.“

Duch a nevěsta praví: „Přijď!“ Amen. Pane Ježíši, přijď brzo!

Pane Ježíši, přijď a vysvobod' nás z vězení smrti.

Tak prosíme společně jako jeho lid.

A prosíme o to ve jménu Ježíšově. Amen.

(meditace pro 3. neděli adventní)

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvající ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele.

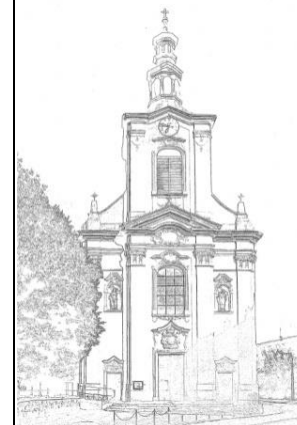
Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu, kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce.

Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách naší farnosti: <https://farnostlovosice.cz/>.

Václav č. 42 (2020)

13. 12. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle adventní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Út Po ranní mši sv.

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

V době karantény nebude.

- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek **už od 14:00**.
- **Roráty jsou v úterý, ve středu a ve čtvrtek od 8:00**.
- Bohoslužeb se nyní může účastnit v našem kostele sv. Václava 65 osob.
- V sobotu 19.12. od 9h **budeme připravovat Kostel na Vánoční svátky**. Kdo může, prosím přijďte pomoci.
- **Příští neděli 20.12.20** je třetí neděle v měsíci proto bude **mše svatá i v Sulejovicích v 8:00**.
- Během vánočních svátků 25. - 27. 12. chceme nabídnout prostory kostela lidem k zastavení, zamyšlení. Je to **pro nás farníky příležitost** přivítat a pohovořit s náhodnými návštěvníky kostela. **Zájemci запиšte se prosím do archu v sakristii**.
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře**: závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

Kardinál Tomáš Špidlík Vědomí čistoty a hříšnosti

Dvojí přístup k tajemství hříchu

Vypravoval mně kněz, který pracuje v Německu mezi křesťany z Východu, kteří se vystěhovali na Západ: „Nemohu si zvyknout na to, jak se zpovídají. Přijdou a prostě prohlásí: Zhřešil jsem, otče, odpusťte mi! A v čem jste zhřešil? Jak? - Velké mlčení. Je to hrozně těžké z nich něco konkrétního dostat. Jaký je to rozdíl od Němců. Ti se naučili vypočítat všecko přesně: proti prvnímu, druhému, pátému přikázání, kolikrát, nakolik to bylo vědomé atd.“

Kněz si stěžoval na nedostatek přípravy ke zpovědi, která se mu zdá u jeho východních věřících chronická. Ale vlastně tu jde o dvojí různý přístup k tajemství hříchu. Naše katechetická průprava vždycky postupovala více méně takto: Nejdřív musíme znát povinnosti a rozlišovat špatné skutky, kterými se proviňujeme. Děti u zpovědi vyznávají: Neposlouchal jsem rodiče, vadil jsem se se sestrou, nechtěl jsem se večer modlit, atd. Děti dobře vědí, že se to nemá. Cítí to však jako hřích? Jsou si vědomi, že jim musí odpustit Bůh, kterého urazily? To je ovšem problematické. K tomu se musí ponenáhlu dospět. Ostatně i dospělý k tomu přijde jenom podle intenzity a hloubky duchovního života. Ignaciánské exercicie tomu věnují zvláštní meditace. Máme si nechat před očima projít všechna svá provinění a pokusit se vžít do situace, ve které jsme, probudit v sobě vědomí a pocit, že jsme skutečně hříšníci. Existuje tedy dvojí vyznání. Jedno říká: Zhřešil jsem, tj. moje skutky se nesrovnávají s Božími přikázáními. Druhé vyznání se vztahuje na člověka samého: Jsem hříšný, potřebuji odpuštění. Nazvali to první vyznání moralistickým, to druhé typicky náboženským. Nevím, je-li vhodné tak obojí rozdělovat. Jisté však je, že to druhé je podstatné. Bez něho bychom vlastně nikdy nezatoužili po obnovení osobního vztahu k Bohu Otci. Jinak by o nás mohlo platit to, co Ježíš řekl farizeům: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království“ (Mt 21,31). Právě proto, že je to druhé vyznání důležitější, že se pomalu probouzí a prohlubuje, myslíme, že je pedagogičtější začínat vyznáním prvním, lehčím, víc zevnějším, které se dá kontrolovat jako přestoupení zákona. Ale není to metoda absolutně platná.

U lidí, kteří systematickou morální výchovu neměli, se vědomí hříchu probouzí jinak, řekli bychom neobjektivně, ale subjektivně. Často se stává, že přiklekne někdo ke zpovědnici a nemá, co by řekl. Stává se to v jižních zemích

často. Vůbec se s tím takový kajícínek neskrývá. Dodává ještě na vysvětlenou: „Nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl. U nás se pracuje, my na hříchy čas nemáme.“ Zpovědník se opatrně vyptává: „A jak je to v rodině?“ - „Všecko v pořádku.“ - „Chodíte do kostela, modlíte se?“ - „Když mohu, jdu, když nemohu, nejdu.“ Modlí se? „Někdy bohužel na to zapomenu.“ - „A v šestém přikázání vám svědomí nic nevyčítá?“ - „Prosím vás, v mém věku! Na to už se ani nemyslí!“ Jednou jsem v takovém případě prohodil ironicky: „Ale vy jste přece úplný světec! Nač se potřebujete vůbec zpovídat?“ Na to pak přišla odpověď jednoduchá a celým tónem upřímná: „Světec, to nejsem! Dnes je výroční den úmrtí mé matky, chtěl bych jít k přijímání. A to víte, před Pánem Bohem potřebujeme očištění, musí nám všelicos odpustit, abychom se mohli modlit.“ Někdo to může nazvat primitivním postojem. Ale právě primitivní lidé mívají vyvinutou schopnost hned vycítit to nejdůležitější. Písmo často přirovnává poměr duše k Bohu k manželství. Jednodušší lidé nevědí, jaké jsou povinnosti muže a ženy určené v zákoníku. Ale okamžitě vědí, když se vzájemný poměr zkalil, když to není už vztah čistý a upřímný. Podle sv. Řehoře Nysského je privilegium čisté duše tzv. parrhenia, volný a svobodný přístup k Bohu, tak jako za starých časů směli blízcí příbuzní krále kdykoliv „vidět jeho tvář“, vstoupit do paláce. Hříchem člověk toto privilegium víc a víc ztrácí. Chce-li do paláce s prosbou, zadrží ho hlídka. V tom okamžiku si tedy uvědomí, že se něco stalo. Hledí se smířit. Někdy to jde jen všeobecně. Ale většinou se musí najít i konkrétní příčina, která omezení způsobila. Člověk se ptá: Co jsem vlastně udělal? Čím jsem Boha urazil? Který Boží zákon jsem přestoupil? Dá se to napravit?

Máme tu tedy opačný vývoj než ten, o kterém jsme mluvili na počátku a který se užívá při výchově. Tam se postupuje z vědomí objektivního hříchu k vědomí vlastní subjektivní hříšnosti. Zde se jde naopak z vědomí viny k rozpoznání

objektivních zákonů a směrnic morálky.

Dopustili jsme se však jednostrannosti, jestli jsme vzbudili dojem, že první postup je známkou náboženské vyspělosti, druhý že charakterizuje jenom primitivy. Ve skutečnosti tu jde také o dvojí postoj, který patří k dvěma způsobům života v církvi tradičním: života praktického, činného a života kontemplativního, rozjímavého.

V praktickém životě vyplněném činností se člověk na prvním místě včlení do jistého pořádku, do vztahů. Ty jsou na počátku vždycky zcela neosobní. Ale ponenáhlu se prohlubují, jak vůči bližnímu, tak vůči Bohu. Na počátku se toho od nikoho mnoho nežadá. Říká se mu: Udělej tohle, nedělej tohle! Časem se sblížíme. Představte si naopak mnicha, který odešel do samoty, aby se modlil. I on může žít podle nějaké regule, která mu určuje denní pořádek: kdy má vstávat, jak dlouho má číst, kolik žalmů recitovat atd. Ale od počátku on sám cítí, že to jsou všechno věci druhotné. Přišel, aby se modlil, mluvil s Bohem. Někdy to jde lehko, ale někdy se mu zdá, jakoby byla mezi ním a nebem zeď, která brání styku. Tu si uvědomí, jak mnoho se potřebuje očistit. Neudíví nás tedy, když vidíme, jak jemný smysl pro morální zásady získali např. staří poustevníci v Egyptě. Neposuzovat druhého je např. velmi praktické pravidlo pro soužití s druhými. Egyptští mniši se úzkostlivě vyvarovali každé kritiky bližního i v myšlence. Proč? Vždyť nebylo nebezpečí, že by s někým nevyšel! Byl sám. Ale rušilo ho to ve styku s Bohem, v modlitbě.

Nakonec se můžeme ptát: Má tato úvaha nějaký aktuální smysl dnes? Pozorujeme všeobecný úpadek morálních zásad. Lidé jim prostě přestali věřit. Řekne-li se, že to a to se nesmí, hned se ozve otázka: Proč? Copak je na tom zlého? Církev to zakazuje? Církev se přece mění. Uzná, že to, co platilo dřív, už dnes neplatí. Těžko je takové přesvědčovat. A přece se přesvědčí sami hned, když se začnou doopravdy modlit.

V jednom americkém charismatickém kroužku mně vypravovali o zkušenosti s mužem, který žil v neplatném manželství. Tvrdil, že v jeho situaci to jinak nejde, že si je jistý, že je to před Bohem všecko v pořádku. Na společné modlitby chodil. Ale pak na čas přestal. Za nějakou dobu se vrátil a rodinný život už byl urovnaný, a to s velkými obětmi. „Jinak bych se tu s vámi už nedokázal modlit,“ dodal.

Opakuje se tu stará náboženská zkušenost: modlitba předpokládá čistotu života, ale z druhé strany modlitba očišťuje, k mravní čistotě vede.

(nedělní zamyšlení kardinála T. Špidlíka pro 3. neděli adventní; Vatikánské promluvy pro rok 2008/2009)

